

accenditur et fovetur. "In meditatione mea" ait regius Psaltes, "exardescet ignis."¹ Hic scilicet ignis est, qui simul ac animum occupavit, cæteros omnes superbiæ, cupiditatis, libidinis, ac terreni amoris igniculos restinguit. "Sacerdotium," ait Chrysostomus, "in terra peragitur, sed cœlestium ordinum classem obtinet; et jure quidem merito. Non enim homo, non Angelus, non Archangelus, non alia quæpiam creata potestas, sed ipse Paracletus hoc officium ordinavit, qui manentibus in carne auctor fuit, ut Angelorum ministerium animo conciperent. Idcirco sacerdotium obeuntem ita purum esse decet, ac si in cœlis inter potestates illas collocatus esset."² Atque alibi sic sacerdotem hortatur: "Sit omnibus magister et exemplar virtutum vitæ tuæ speculum, omnibus in medio propositum, quasi primitiva quædam imago, quæ bona omnia in se contineat, quæ cum facilitate magna iis, qui se ipsi conformare voluerint, exempla bonorum operum exhibeat."³

169. Sacerdotalis officii munera et dotes compendiarie quadam ratione olim perstrinxerunt antecessores Nostri sequenti Decreto:

Abstineant a luxu et pompa vestium, a mundanarum personarum societate, a comessionibus, potationibus illicitisque lusibus et venationibus, ac demum quibuscumque omnibus clericali statu indignis, necnon sæcularibus negotiis. Cum mulieribus nullam consuetudinem habeant, neque sibi famulas accipiant vel retineant, nisi talis ætatis et probatæ virtutis, de quibus nulla possit haberi suspicio. Fiant igitur forma gregis ex animo; sint exemplum fidelium in verbo, in conversatione, in charitate, in fide, in castitate; sint sobrii, prudentes, ornati, pudici, modesti; conversationem suam inter gentes habentes bonam, ut bene facientes obmutescere faciant imprudentium hominum ignorantiam, et obstruatur os loquentium iniqua. Sic autem pastores vigilant super gregem sibi

¹ Ps. xxxviii., 4.

² S. Jo. Chrysost. de Sacerd., 3 ed. Montf., I., p. 382.

³ Id. Comm. in Ep. ad Tit. Cap. 2, ed. cit., Tom. xi., p. 752.

commissum, non coacte, sed spontanee, secundum Deum; neque turpis lucri gratia, sed voluntarie; sic illum pascant et regant sedula in suis ecclesiis residentia, verbi divini prædicatione, puerorum et ignorantium instructione, sacramentorum administratione, pia sacrificii oblatione, paterna infirmorum et pauperum cura, omniumque bonorum exemplo; ut cum apparuerit Princeps pastorum, ab ipso percipiant immarcescibilem gloriæ coronam.¹

CAPUT VII.

DE SEMINARIIS ECCLESIASTICIS CONSTITUENDIS ET ORDINANDIS.

170. Apostoli, quamvis rudes et illiterati homines, cum relictis retibus Jesum magistrum secuti essent, quæcumque ab eo acceperant, non solum invicte tueri, sed etiam cæteris docte luculenterque proponere et efficacissime persuadere potuerunt. Sapientia tamen, cujus ope id consecuti sunt, non ipsorum labore aut studio et exercitatione parta, sed divinitus concessa fuit. Jam vero singularis illa suadendi docendique vis ac potestas, quæ mirando prodigio illis Christianæ Religionis initio contigit, ab eorum successoribus, usitata divinæ Providentiæ lege, non nisi arduo ac diuturno labore comparari potest. Hinc magna semper sollicitudine id egit Ecclesia, ut scholæ et collegia ubique constituerentur, in quibus traderetur sacra illa scientia, quam labia sacerdotis custodire debent, et populo præbere qui legem requirit ab ore ejus.² Prædecessoribus quoque nostris id maxime semper cordi fuit, ut in hac regione Seminaria existerent, in quibus clerici theologicis disciplinis rite imbuerentur. Quod, quæ sequuntur, decreta Baltimorensia testantur:

¹ Balt., 58.

² Malach. ii., 7.

171. Episcopis commendant Patres, ut omni studio curent Seminaria in suis diocesis, juxta Tridentinorum Patrum decreta, erigere; eamque, quatenus locorum adjuncta patiuntur; in omnibus sequi formam, quam ipsi Tridentini Patres præscribunt: fidelium autem studium sæpius episcoporum hortationibus accendendum duxerunt, ut eleemosynas in opus adeo Ecclesiæ profectui necessarium liberaliter conferant.¹

172. Consulendum episcopis, qui propria Seminaria non habent, ut collatis consiliis cum aliis episcopis ejusdem provinciae, unum saltem Seminarium in unaquaque provincia constituent.²

173. Neque unquam destitit Sancta Sedes eosdem commovere et adhortari, ut cœpta via pergerent, nullumque hac in re laborem supervacaneum putarent. Nuperrime vero Em^{us} ac Rdm^{us} Sac. Congr. de Prop. Fide Præfectus, in sua ad Apostolicum pro Concilio hoc Plenario habendō Delegatum Instructione, id ipsum gravissimis verbis iterum inculcavit.³

174. Optandum quidem foret, ut suum quæque diocesis Seminarium haberet. Verum id apud nos prohibet tum Episcoporum quorundam paupertas, tum sacerdotum paucitas, qui vix aut ne vix quidem ecclesiarum curæ et sacris missionibus sufficiunt. Volumus tamen ac præcipimus, ut in unaquaque provincia unum saltem existat Seminarium, quod Episcopi, prout inter eos convenerit, collatis pecuniis erigant, aut jam erectum servant ac tueantur.

175. Valde etiam optamus, ut præter majus hoc Seminarium, aliud quod parvum aut Præparatorium vocant, in unaquaque diocesi existat. Quod si nondum fieri possit, unum omnino pro unaquaque provincia constituatur. Non parva sane ex parvis hisce Seminariis capitur utilitas. In iis enim adolescentuli certiora in dies indicia prodent, quinam clericali militiæ adscribendi sint, quinam ab ea repellendi. Præterea tenerrima puerorum ætatula a pravis exemplis et mundana conversatione tuta defenditur, dum doctrina et moribus se

¹ Balt., Num. 37.² Ibid., 91.³ Instr. 31. Jan., 1866, dat., § 4.

parant, idoneosque reddunt, qui in Seminaria majora admittantur. Habent etiam hoc commodi, ut cum in iis ea omnia, quæ ad literas ac scientiam profanam pertinent, doceantur, in majoribus Theologia tantum et disciplinæ sacræ discendæ supersint.

176. Principio igitur Episcopus eos tantum in minora Seminaria admittendos eligat, "qui ad minimum duodecim annos et ex legitimo matrimonio nati sint,"¹ quique sua pietate, modestia, cæterisque virtutibus spem præbeant fore, ut digni Dei ministri olim evadant, eique perpetuo in ministerio ecclesiastico inserviant. Pauperum filios præcipue eligi vult Concilium Tridentinum;² ditiorum tamen non excludit, modo suo sumptu alantur, ac studium præferant Deo et Ecclesiæ perpetuo inserviendi. Hi præter linguam patriam, Latinam et Græcam, cæteraque quibus apud nos puerorum ætas imbui solet, addiscant etiam Cantum Gregorianum, et saltem prima elementa rei liturgicæ et historiæ tam Biblicæ quam Ecclesiasticæ. Quumque puerorum animi tenellâ hac ætate molliores sint ac quasi cerei, qui in utramque partem flecti facile possint, Rectores Seminariorum præceptis, hortatu, exemplo, indefessa vigilantia fortiter id suaviterque efficiant, ut ad pietatem et sanctitatem fingantur.

177. In Seminariis majoribus per optimos, quos habere liceat, magistros ea omnia tradantur, quæ quemque scire decet, ut Sacerdotali munere rite fungatur: ante omnia vero Theologia tam quæ mores quam quæ dogmata respicit; Canonici Juris rudimenta; Hermeneutica, sive Sacrorum Librorum interpretatio; denique sacræ eloquentiæ præcepta. Ac ne juvenum animi otio tabescant, sed magis magisque ad optimos studiorum fructus percipiendos excitentur, singulis annis ante ferias æstivas vel autumnales, in unaquaque disciplina per Episcopum, vel, eo absente aut impedito, per tres, quos ipse

¹ Conc. Trid., Sess. xxiii., de Ref., Cap. 18.

H

² Ibid.

designaverit, presbyteros examinentur. Præterea, quo melius eloquentiæ sacræ præcepta non memoria solum, sed usu etiam et exercitatione teneant, ultimo saltem studiorum anno in refectorio aut aula communi Theologi in vices conciones habeant, quibus intersint non alumni tantum sed Superiores et Professores. Horum erit post concionem vitia, si qua deprehenderit, notare et corrigere.

178. In Seminariis majoribus, quæ in commune totius provinciæ bonum instituta sunt, æquum omnino est studiorum curriculum ita ordinari, ut non solum communia, quæ in quovis Seminario docentur, sed plura et præstantiora complectatur. In primis, Sacra Exegesis pleniori et accuratiori ratione pertractetur. Cumque hæc quâdam linguæ Hebraicæ cognitione et peritia indigeat, huic linguæ addiscendæ unum saltem annum, philosophiæ postremum aut Theologiæ primum, impendere omnes cogantur; reliquis annis accedant aut abstineant, prout lubitum erit. Philosophorum etiam systemata, recentiorum præsertim, ita enucleentur, ut difficultates, quæ inde contra Sacri Codicis auctoritatem vel Ecclesiæ doctrinam peti solent, facile refellantur. Luctandum enim quotidie nobis est, non jam cum hæresibus aut toties profligatis veterum erroribus, sed cum adversariis novis, incredulis, et, indolem si spectes, ethnicis magis quam Christianis, qui nec Deum nec divina curant; cultissimis tamen et ingeniosis, qui omnia sive in cælo sive in terra ratione metienda dictitant, et sic insitam humanæ naturæ superbiam blandiendo fovent, quo melius imperitis fucum faciant. His, si veritas persuaderi non potest invitis, os obstruendum est tamen, ne rudiores inani verborum sono seducant.

179. Quum vero magna scientia sine sanctis moribus ad destructionem potius quam ad ædificationem proficiat, maximo quo possunt studio curent Superiores Seminariorum, ut alumni, dum progressus in sacris scientiis agunt, firma etiam

ac solida vitæ spiritualis fundamenta jaciant, et de virtute in virtutem progrediantur. Quid enim proderit, si quis in docendo ac disputando solers ac peritus, in concionando disertus evadat, nondum tamen se suasque cupiditates perdere didicerit; si scientia excellat, pietate vero, humilitate, castimonia, cæterisque virtutibus non præstet? Magna quidem est Ecclesiæ militantis necessitas; multi sane parvuli qui panem salutarem lacrymis petunt, nec, qui frangat, inveniunt; multæ regiones ad messem albæ et paratæ, quæ messores non habent. Minus tamen infortunium est, oves Christiani gregis fame interire, quam per lupos, pastorum veste indutos, disperdi atque mactari. “Melius profecto est,” monet Benedictus XIV.,¹ “pauciores habere ministros, sed probos, sed idoneos atque utiles, quam plures, qui in ædificationem Corporis Christi, quod est Ecclesia, necquicquam sint valituri.” Moribus igitur alumnorum Superiores sedulo inviligent; indolem ejusque exquirant, quo aptius ac feliciter regant: regulas accurate observandas curent. Leni imperio, patrum more magis quam dominorum, omnia moderentur. Iis, qui non tam malitia quam infirmitate labuntur, animos addant; eos blandis hortatibus erigant, monitis consiliisque confirment. Dyscolos vero ac disciplinæ osores salutaribus pœnis coerceant; quod si nunquam corrigendos aut aliis exitio futuros prævideant, sine mora expellant. Demum nullo labori, nullæ sollicitudini parcant, pro certo habentes se, officio bene functos, maximo apud Deum in honore olim habendos, maximo præmio donandos esse. “Qui ad justitiam erudiunt multos, fulgebunt quasi stellæ in perpetuas æternitates.”²

180. Experientia docet sæpius evenire, ut alumni unius Seminarii in aliud migrent, sive quia ad ministerium haud idonei judicantur, sive disciplinæ severioris fuga, sive tandem ex animi inconstantia et levitate. Præcipimus igitur, ut

¹ Encyclic. Ubi primum, 3. Dec., 1740.

² Dan. xii., 3.

nemo hujusmodi in posterum in Seminarium quodvis admittatur, nisi secum afferat literas testimoniales ab Episcopo et Superioribus Seminarii, ex quo recens egressus est. Quod si eum hactenus Episcopus ille aut superiores Seminarii suis sumptibus aluerint, ex justitia recuperare debent ab Episcopo aut Superioribus Seminarii, ad quod transiit, tantum, quantum in ipso educando impensum fuit.

181. In quacumque dicecesi aut provincia inveniantur Catholici, qui Germanica tantum lingua utantur, expedit ut in majoribus vel minoribus illius dicecesis aut provinciae Seminariis, hanc linguam alumni addiscant, ita saltem ut in casu necessitatis positos possint absolvere.

TITULUS IV.

De Ecclesiis Bonisque Ecclesiasticis tenendis tutandisque.

CAPUT UNICUM.

182. Quo rectius rerum ecclesiasticarum ordinaretur administratio, ædituorumque laicorum reprimerentur abusus, Concilium Baltimorese primum, quæ sequuntur, tulit Decreta:

183. Cum sæpius æditui laici abusi sint jure sibi a civili potestate tributo, in magnum religionis detrimentum, non sine fidelium scandalo, optamus maxime, nullam in posterum erigi ecclesiam aut consecrari, nisi fuerit episcopo in cujus dicecesi erigenda est, in cultum divinum et utilitatem fidelium instrumento scripto adsignata, quandocumque id fieri poterit: Regularium etiam privilegiis sartis tectis servatis, secundum ea quæ a jure canonico et Romanorum Pontificum constitutionibus decreta sunt. Hoc tamen decreto nihil innovare volumus in ea ratione agendi, quam in sua dicecesi Episcopus Carolopolitanus jam servat.¹

184. Quoniam graves ortæ sunt turbæ diversis temporibus in hisce statibus, laicis hominibus, præsertim ædituis, sibi perperam assumentibus jus patronatus, et (quod magis mirandum est) jus institutionis ad ecclesias seu missiones, adeo ut pastores, seu missionarios sibi eligere vellent, etiam invito episcopo, eosque retinere in pastoralis munere contra episcopi

¹ Balt., Num. 5.